

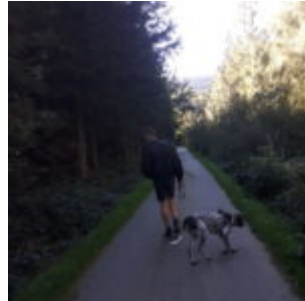
Aneb ve středu jsme si vyrazili z Hojný vody lesama do Dobrý vody a pak zpátky zase do Hojný vody. Takže samá voda ☐ .A tý je naštěstí v Novohradkách dostatek. Zaparkovali jsme u naší oblíbený hospůdky. Kolem Zvonu setkávání

se vydali na konec vesnice a za posledním domem jsme zapadli do lesů. A já tady teď úporně přemýšlím, co psát?? Že je tam prostě nádherně?? To víte už stokrát, páč to melu furt dokola. (Ale vono tam prostě nádherně je, víte? ☐ ☐) . Že bylo hub kolem spousta? No to se dá předpokládat, že do druhýho dne růst nepřestaly.

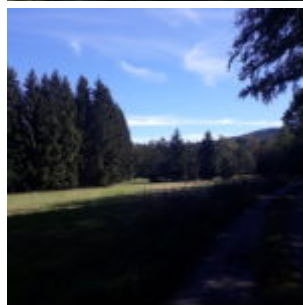

Ale ... vzhledem k tý zásobě, kterou jsme vytvořili a vzhledem k tomu, že mi obyvatelé penzionu a přilehlýho okolí už nechtěli docházet na konzumaci ☐ ☐ a odpírali poslušnost, jsem neměla odbyt. ☐ Takže jsme si dali závazek soc. práce, že sbírat se už nesmí (aaa to bolelo, teda, to bolelo)

*Hele,
nepodvádějte,
řikali jsme, že po
houbách už
koukat
nebudem!!*

Bylo tam božsky. Naprostej klid, nikdo nikde. Sešli jsme dolů do údolí a tam se nám otevřely krásný mýtiny:

Může se mi někdo divit, že jsem v tomhle kraji nechala srdce? ☐

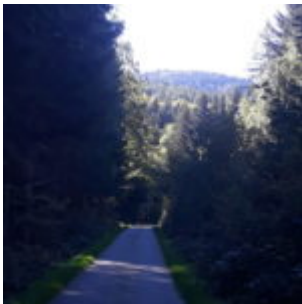
Mimochodem, je to zvláštní, že pokaždý, když jsem tady, najdu něco v čem je zpodobněný právě to srdce. Třeba minule jsem si v říčce Černá našla nádhernej asi tak 50 cm velkej kámen , kterej je ve tvaru dokonalýho srdce. A tenhleten obrkámen, co jsem našla tentokrát v lese, ten to značně trumfnul. Jen teda se nedal bohužel poponést.

Tali byla moc hodná, oba se s Rumíčkem šmrdolili kolem nás. Sluníčko svítlo, cesta v pohodě ubíhala a jako vždycky se nabízely parádní výhledy:

A čekal na nás už jen kopec nahoru do Dobrý vody:

V Dobrý vodě Tali Brtníkovi předvedla, že člověk musí být furt ve střehu. My šli s Rumíčkem první a auto před námi vyplašilo černou kočku. Přeběhla přes cestu. My všichni si ji všimli. Jen ten Brtník ne. A tak s ním Tali krapítek zalomcovala. Vzala jsem si jí, protože mi bylo jasný, že teď s ní moc hovor nebude a chtělo by to, ukázat jí, o čem by to mělo být. No jsme holky šikovný, tak jsme se dohodly. Přepochodovali jsme ten silniční úsek a dorazili zpátky do vody Hojný. A zamířili na oběd k Pepemu. Jeho těstoviny jsou.... no prostě fantasticky italský, jak jinak taky, že jo. Mimochodem je to takový trochu ftipný, že v restauraci v Hojný vodě vaří pravej Ital. Kterej navíc umí i českou klasiku. Brtník tam opět způsobil trochu rozruchu, neb se dožadoval deseti knedlíkůch a tak museli hledat nějaký talíř, na kterej by se to všechno vešlo. A chodili se dívat, ešivá se to do tý hubený tyče fakt šécko vleze. Vlezlo. A vlezlo by se tam toho ještě mnohem víc.

Ohařiska se usalašili pod stolem a vytuhli. Jen teda.... když přišlo to kafe ☐ . Tali už moc dobře ví, že ke kafi patří smetánky v kelímku. A že jim vždycky ty kelímky nechávám vycídit (a nejen to, vždycky jim tam taky trochu tý smetánky nechám) . Moc dobře pozná, že mi kafe nesou (tohle se naučila vážně velmi rychle)..... a..... to jí katapultuje do prostoru, protože se nemůže udržet a musí se těšit, těšit a těšit. A pochopitelně se teda musí těšit i to

malý zrzavý ščestí jménem Rumíček, protože ta smetánka je přeciž tak dobrá a nerad by něco prošvihnul. A vznikne povstání. Povstání pod stolem:D . A páník na nás hudruje. A my si z toho zas tak moc neděláme. Protože to není zas tak velký povstání. Jen takový malý. Oba si pak zase lehnou a není o nich vůbec vědět.

Tak moc o nich není vědět, že když odcházíme a oni se zjeví u stolu, zaskočí jejich přítomnost staré manžele, kteří si sedli vedle. Evidentně jsou to milovníci psů a tak si oni užívají psí přítomnosti a ohařící drbání a družení. A pak už si užívají pelíšků. Nejdřív těch v autě, když se vracíme a páníček jede pomalu, abychom se mohli kochat tou zelenou nádherou kolem nás, a potom těch v penzionu, kde vytuhnou tak, že když přijdou Jirka s Irčou na pokec, tak je jen pozdraví a po chvíli dál pokračují v hybernaci. Ráno na nás čeká další výlet - i když už poslední - a tak je zapotřebí nabírat síly.